Norman Károly

Darázsfészek

XXV. Egy levél, töprengő estén

Monsieur Parsay,

J'ai le plaisir de vous faire savoir que részben elérhetővé váltak anyagok, amelyek számot tarthatnak az Ön kultúrtörténészi érdeklődésére. A közelmúltban végleg öszeolvadt a McDonnell Douglas és a Boeing. Várhatóan 10–15 éven belül kikerülnek a hadrendből az általuk kifejlesztett, lassan több mint három évtizedes F/A–18C vadászgépek, miáltal egyre nyilvánosabbak lehetnek a hozzájuk kapcsolódó anyagok, bemutatók. Ön kedvezményesen hozzájuthat egy antikvár szakirodalmi publikációhoz a típus szolgálatba állításának idejéből, amelyhez ipartörténeti előzményként egy bevetési esetriport is tartozik, a történelmi múltban gyökeredző, de a legutóbbi időkig élő haditechnikai eljárásról, időről időre be is mutatják, kizárólag megválogatott közönség számára, szigorú diszkréciós kötelezettséggel.

Kérjük, jelezze, ha más típusú archív fegyverzetleírások is érdekelnék; illetve tekintse levelünket tárgytalannak, ha a jövőben nem kíván hasonló kategóriájú ipartörténeti információkhoz jutni.

Dans cette attente, veuillez agréer, Monsieur, nos salutations distinguées.

Károly Vespay, Bertalan Kósza

***

Gustave Parsay franciaországi kultúrtörténész éber kíváncsisággal forgatta a fura, kétnyelvű levelet az estében. Kutatók szeretnek rejtvényeket fejteni. Szabályos boríték az elektronikus levelek korában, golyóstollal aláírva, nem holmi szóró-sokszorosítvány. Sosem hallott nevek, sem cím, sem feladó. Az ember körül döngicsélnek a reklámok. A mesterséges intelligencia szárba szökken, összerakják a személyiségprofilt. *Na, vajon engem minek néznek?* Persze, össze kell rendezni a világegyetem termékeit és népességét. Ugyan egyelőre inkább a mesterséges hülyeség fokozatán állunk. Gustave Parsay egyszer kíváncsi volt, egy gyönge csuklójú, cserépkályhával fűtő klasszika-filológus kollégája mennyiért vásárolhatna az erdei házába rönkhasító gépet, hónapokig olvashatott a legújabb típusú ipari rönkhasítókra épülő kedvezményes akciókról. *De mit akar directement tőlem ez a levél?*

Mi közöm nekem vadászgépekhez? Írtam ókori hadviselésről, még a doktorimhoz, magyarul. Dehát nem tárgyilag. Lódarazsak bevonása a harcias népi vallás-politikába. Tanszéki közleménykötetbe, azt sem tudom, elfogadták-e. Aztán újraírtam franciául, mielőtt a kutatói szerződéshez jutottam, Biblia van itt is, ennyi az egész életem összes hadügyi vonatkozása. Mi az az F/A–18C?

Ütés a lélekre. Az F/A–18C a híres Hornet.

Hűha, Lódarázs, Józsué hogy örült volna neki. Miért antikvár, állítólag még ott van minden háborúban. Hogy amikor ez szolgálatba állt – aha, jesszus. Megtalálták a kódexet, jegyzetestül. Megtaláltak engem. Nem vagyok én titkos. De minek? Eladnánk Önnek valamit, a saját múltjából? A Jó Pásztor magában is horribilis muzeális érték, ha igaz a benne foglalt történet, ha sem. Tőlem ugyan hiába várnak vagyonokat.

Másrészt sem az egész egyházi irodalomban, sem a tényleges történelemben nem találtam Agobardust, évek füstöltek el. Már azt hittem, soha semmi közöm nem lesz darazsakhoz, pedig elsőre jó ötletnek látszott. Járnak így kutatók. Hiába tettem tűvé bármit, ahol csak szövegek vannak, az eredeti nyilván rég elpusztult. Ma egy afféle történet pillanatok alatt, világszerte elterjed. Különleges teljesítmény ma eltitkolni bármit. Mint például úgy kutatni valami után évekig, hogy senki más meg ne tudja, miért is, kudarc beprogramozva.

Tényleg, miért? Kezemben volt az egyetlen biztos tétel, miért nem a közvetlen forrása felé indultam? És ugyan hol lehet, ahol a relikvia van, vagy mondjuk az Antarktiszon? Bármely kutató csapdába eshet, vagy csak a hülyébbek? Az egész Agobardus csak ürügy volt, a mehetnékemhez. C'est bon, ahhoz kevesebb is elég lett volna. Mi van itt még?

Dübörgő ütés a lélekre. Bevetési esettanulmány. A múltban gyökeredző, speciális közönség számára bemutatható haditechnikai eljárás, diszkréciós követelményekkel. Ez aligha repülőnap.

Lehet, hogy ma már nem csuknak le mindjárt a határon, disszidálásért. Mennyit akarhatnak? Ne tudják meg, hogy akármennyit megadok. Nincs feladó. Nincs cím. Décidément biztosak benne, hogy ezt nem hagyom annyiban; sőt, pontosan tudom, hova kell mennem. Agobardus Istene, segíts.

Pársay kapkodva csomagolni kezdett az éjszakában.

XXVI. Sötét ügyek

– Nem fogom eldugni, csak azért, hogy szükség legyen rám – hajtotta le a fejét Barbara. Aztán a szatyrába nyúlt, és a kódexlapok a bordó lámpa fénykörébe kerültek. – Vittem vissza. De elő sem vehettem.

Szilvia boldogan bólogatott, aztán a kézitáskájából szó nélkül a lapokra tette a Pársay-féle paksamétát.

Másfél órával korábban, már sűrű sötétben, Vespay és Kósza a könyvtárnak is otthont adó épület bejáratához értek.

– Van az az impertinens portásnő – suttogta Vespay –, határozottan befelé! Tudom az utat. – A fejét lehajtva, a porta felé sandítva sietett előre. Kósza hátranézett, mintha villanásnyira a sarok mögött Ursantit látta volna. Szinte lenyűgözte a helyzet teljes értelmetlensége, szürreális szerkezete. Ilyen lehet, amikor a tökéletesen kiszámítható békeidőt egyik pillanatról a másikra fölváltja a háború. Majd egyszer új értelmezést kap minden apróság, de ez még nem történt meg. Épület, bejárat, portás, valahol egy könyvtár, ez mind érthető; aztán ezek mind, egyszerre, elvesztik a realitásukat. Mintha egyszerre megszűnne a nehézkedés. Meaning variance. Az ám, hol az a könyvtár, lemaradt Vespaytól. Mi a nyavalya, ez a fekete szemüveges, harci jelenség volna az impertinens portásnő? Mindegy, Vespay csak a lépcsőn fölfelé tűnhetett el. Ott fénylik egy üveges ajtó, odabent lehet, a késői órán biztosan ő gyújtott villanyt. Sietve meg kell találni a dokumentumot.

Női sikoltás: „Vissza!"

Megtorpant. Ez neki szól? Valahonnan látja a portás? Aztán megint: „Vissza!" „Már állok, hova vissza, épp hogy előre" – Kósza az ajtóhoz lendült. A régi üveg homályán át különös jelenet sejlett. Mintha három ember kuporogna a földön, összeölelkezve. „Vissza!" – hallotta harmadszor is, no ez már bizonyosan neki szól, jó, nem megy be, semmi köze ahhoz, ami odabent történik, ő a barátját keresi, legföljebb majd megkérdezi ezektől, hol van a könyvtár.

Odabent egy nő kérdezett valamit, amire maga Vespay válaszolt, megismeri a hangját. „Ismerheti. Kósza tanár úr."

– Igen – mondta Kósza, és belépett.

Barbara lassan épp magához tért, föltápászkodott. Nyúlt a szatyra után, amikor rémületes, idegen, lokalizálhatatlan üvöltés zendült meg az épületben, vad ordítozás követte. „He! Komm her!" Barbara elfehéredett: – ezek a fekete szemüvegesek. Túl későig maradtunk.

– Innen most azonnal menni kell – mondta Szilvia. Összemarkolta a Párssay-paksamétát, bedobta a kézitáskájába. Kósza nyitotta a száját, hogy nekik itt most keresniük kellene valamit, de Szilvia úgy nézett rá, hogy azonnal be is csukta.

Óvatos sietséggel távoztak, de a bejárat táján senki és semmi, az épületben süket csönd. Ugyan mi történhetett? Kósza időről időre, aztán az egész úton a Virághegy felé, körbe-körbe kémlelt, de Ursantinak nyoma sincs.

Szó sem esett azon az órán. Aztán megérkeztek a Virághegy utca sarkára, s láttak két szálas férfit, az egyik szemben, a másik háttal, valamivel túl Szilvia kapuján. „Ez Sanyi bácsi" – ismerte föl Szilvia az öreg széles vállát, de semmi kedve sem volt a különös kíséretével az utcai találkozáshoz. Sietett a kapuhoz, de még mielőtt a többiek közel érhettek volna, a másik oldalról a magas, ősz férfi hosszú léptekkel megelőzte őket:
– Lívia!

Akkor kirobbantak Szilvia hajából a darazsak, és zengő ködbe fogták Hornetet, aki a lépés közepén megdermedt. Sanyi bácsi öt lépésnyire lemaradva; Kósza, Vespay és Barbara a héttérben megakadva, az egész csoportozat szoborrá merevedett, mint amikor valaki kikapcsolja az Időt. Szilvia halálos rémületét egyszerre nagy csodálkozás váltotta fel. A darazsai láthatóan nem kivégzésre indultak. Mintha Sanyi bácsi a darazsakról morgott volna valamit. – Vissza! – suttogta Szilvia, és a raj eltűnt. – Én vagyok Robert Wasp – hallotta, ahogy az idegen letette a jobblábát.

Amikor Vespay és Kósza, a magaslesről jövet, eltűnt az egykori vállalati bejáraton át, Ursanti kicsit kivárt, majd előóvakodott a sarok mögül.

Az épület mélységéből bizonytalan hang hallatszik, talán női sikoly? Sötét minden kívül. A kapu alól halvány fény sugárzik, igen, a forrása a portásfülkének a folyosóra nyíló ablaka, amely innen, kívülről csak oldalvást látszik. Várni. Megint, ez most világosan kivehetően női sikoltás: „vissza!".

– Hé, te. Lassan. Ide befordulsz. Tedd föl a kezeidet. Mit keresel itt? Mit szaglászol itt? Ne fordulj meg, figura.

Ursanti ferdén hátrafelé lépett, a hang alapján pontosan elhelyezte láthatatlan ellenfelét a térben. Könnyedén végezte ki, képzettség és erő tekintetében nem álltak azonos fokon. A télikabátot azonnal el kell égetni, csak karral és könyökkel ért hozzá. A lábnyomokat elmossa a latyak. *Jesù. Jönnek kifele az irodaházból.*

Kiugrott az épületből egy fekete ruhás, fekete szemüveges férfi, villámgyors mozgású, robusztus alkatú. A kezében fegyver csillog. Ursanti óvatosan, de rettentő erővel nyomta be a mögötte sötétlő kétszárnyú kaput, aztán a kabátujjába visszahúzott kezével beleakaszkodott a koromfekete ruhás, sőt feketére kormozott arcú holttest övébe, behúzta azt a kapu alá, majd visszanyomta a kaput, a kiakadt alsó reteszt is a helyére tolta. Az éjszaka és a latyak megnehezíti a nyomkeresést. Talán nem találnak rá túl hamar.

Jaj, dehogynem. Külső őrszem, a portással élő kapcsolatban állhatott, eldugni hiábavaló.

Zavaros ordítozás az egykori üzemépületben.

„He! Komm here!”

Fekete ruhás csoport rajzott ki az utcára. Megtalálták a tetemet a kapu mögött, szinte azonnal. Profi munka, egykor a legmagasabb kiképzésű titkosszolgálati ügynök volt valahol; legalábbis hasonló kaliberű ellenfélre akadt. Ez halálosan fenyegető, ahol efféle előfordulhat, ott egyéb veszedelmek is lappanghatnak. Az elmúlt két évben ilyesminek nyoma sem volt, a világ legjobb bázisa egy fölhagyott vállalat kihalt irodaházának legfelső, sötét emelete, munkaidő után és a hét végén. Akár ítéletvégrehajtásra is kiváló, bár hullákat akkor sem lehet itt hagyni. Egyszer a végükre érnek az idők, kiderülnek a dolgok. Van persze tökéletes gyilkosság: amikor nincs holttest; nincs bejelentés; továbbá semmilyen adminisztráció számára sem létezik, akit megöltek. A fekete szemüvegesek sötét vállalkozásaiban akadnak efféle szereplők, kérdéseket legföljebb későbbi korok régészete vetne föl. (Mifélék ezek a vállalkozások? Ki tudja, azokat leszámítva, amelyekről például valamely írás beszámol. Nos, de egy regényből véges számú apróság tudható meg egy-egy szereplőről is, holott a maga valójában mindegyik végtelenség volna. Még a rendőrségnek sem szokott célja lenni a teljes leírás, hanem csak az őt – vagy a megbízóit – kielégítő leírás.)

Sötét ablakú kocsiflotta érkezett, hogy a csoport eltűnjön benne az éjszakában, ahonnan ennek az ügynek utána kell járni, sietve és alaposan; van az a világ és az az idő, amelyben az efféle fejlemények a természetesek. És a békeidők mindig rövidebbek.